

Jäts kusme möfiruhwa külgi, efi
annad jälgele täida, kudas Lunkas
ilut teeb.

Wanapagan oot, oot' tiki aiga,
seni ku kuuld, A toine perenaist
jõmmä naxofs, es lähe enamb kar-
remine oota — tõmmas möfiruhwa
kambriku ku müüräli ja naxofs jüräm
kiofä puult jõid: amba toina tule
aga kottu ei saa täidust, ega jõimeli
kinnitust. Kiofä toif eufest:

„Kudas sul mexic kah?“

— Kips ja rõps! Lga sul? —

„Puine luine!“

— No wõta toif. —

„Äi saa pääle naxata: wärhe al,
wärhe pääl Ristus rinaa pääl, kõr-
tus kõrri pääl.“

*) Tawastu wanaxofs — she niilugole puult
on lugu, jut ühewõimatus — tähendawad nende
nimedega kiofä toif. Hh.

— Kiofi putab: Ristus rinnapääle
maha, Kõratus kõrri seft ära — äi
roog ära siirwa, maius-roog mokka
pista. —

„Kae lina, kudas jagu fard.“

Tuli toine wanapagan: es faalalt
lähkijegi. Naxofs nuusatama.

— Sul tulle, jäi minnu, palla jälle
järgi jäänu. Weli, sa jürad puu parxu,
mõlmutat möfiruhit. —

Kiuis kotexeste naist taga ajama.
Naxone oli mehe mõtlast kätte löidan;
paqesiwa kaudemale. Seni ku paharati
jälgi aiwa, naxofsiwa kuxi laubma
— wanapaganil jacht olfan. Sulane
ja sulafenaeni siirwa lalt teiweld
kätte; peremehist ja perenaist es
ole asfugi järgi jäänu.